

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 19-05-31165 ק' נ' ק
תלה"מ 19-06-8769 ק' נ' ק

1

בפני כב' השופטת סגלית אופק

תובעת

ל.ק.ק.

ע"י עו"ד ר. דיין וולפנר

נגד

נתבע

א.ק.

ע"י ב"כ עו"ד ע. אשכנזי

2

3

פסק דין

4

בפסק דין זה אכריע בשתי תביעות הדדיות בין בני זוג אגב פרידתם, ואלו הן:

5

האחת, תביעה שהגישה התובעת נגד בעלה לשעבר, הנתבע, בה עתרה להצהיר ולהורות על פירוק השיתוף בדירת המגורים של הצדדים וחלוקת התמורה עפ"י החלק היחסי של כל צד (80% - 20%), וכל אחד מהצדדים ישא במחצית יתרת המשכנתא מחלקו בתמורה (להלן – **"התביעה ההצהרתית"**) (תלה"מ 19-05-31165).

8

9

10

11

12

13

14

השנייה, תביעה שהגיש תובע כנגד אשתו לשעבר, הנתבעת, בה עתר להורות על פירוק השיתוף בדירת המגורים של הצדדים וחלוקת התמורה, לאחר החזר הלוואת המשכנתא, בין הצדדים בהתאם לחלקם בזכויות בדירה וכן לאזן משאבים (תכולת דירה, חשבונות בנק) (להלן – **"התביעה הרכושית"**) (תלה"מ 19-06-8769).

15

16

17

18

למען נוחות הקריאה תכונה האשה בכל התביעות **"התובעת"** ואילו האיש יכונה **"הנתבע"**, זאת מבלי לשנות את נטל הבאת הראיות המוטל על כל אחד מהצדדים בהתאם לעילות והסעדים שעתר להם.

18

תמצית העובדות

19

20

21

1. היכרותם של הצדדים בשנת 2015; הם נישאו זל"ז ביום 17.7.2016 והתגרשו זמ"ז ביום 5.3.2020 (פרוטוקול מיום 1.3.2020 עמ' 25, ש' 9); ונולד להם בן יליד 29.3.2017 (להלן – **"הקטין"**).

22

23

24

25

2. התובעת (להלן גם – **"האישה"**) ילידת 16.6.1984, עצמאית, מתפרנסת בין השאר מעבודה כנגנית XX, מממן שיעורי נגינה פרטיים ומעסק "XXX" להפקות מוסיקליות אותו היא מפעילה תחת מספר עוסק מורשה; והנתבע (להלן גם – **"האיש"**) יליד 17.11.1987, עצמאי, מתפרנס בין השאר מעבודה כנגן XXX.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 19-05-31165 ק נ' ק
תלה"מ 19-06-8769 ק נ' ק.ק

- 1
- 2
3. התובעת בת יחידה (פרוטוקול מיום 27.2.2020 עמ' 7, ש' 28). אביה נפטר והלך לבית עולמו ביום
- 3 9.5.2009 והתובעת ואמה הן היורשות היחידות עפ"י צו קיום צוואה מיום 9.9.2009. העזבון כלל
- 4 בין השאר מספר נכסי נדל"ן (דירות וחנויות), והוא חולק בין היורשות באופן שונה מזה שנקבע
- 5 ע"י המנוח, עפ"י הסכם בין יורשים שאושר ביום 18.10.2009 (ת/8).
- 6
- 7 4. ביום 6.7.2016 הצדדים חתמו הצדדים בפני נוטריון עו"ד גד שילר על "הסכם יחסי ממון בין בני
- 8 זוג" (להלן – "הסכם הממון") (ת/1); ולאחר שהסכם הממון הוקרא על ידו לצדדים והם הצהירו
- 9 כי עשו את ההסכם בהסכמה חופשית ובהבנים את משמעותו ותוצאותיו, חתמו בפניו על ההסכם
- 10 והוא אימת את חתימתם עפ"י חוק יחסי ממון בין בני זוג, התשל"ג – 1973 (להלן – "חוק יחסי
- 11 ממון"). הסכם הממון קובע בין היתר הפרדה רכושית לגבי נכסים שנצברו לפני הנישואים, ירושה
- 12 שהתקבלה וירושה שתתקבל (שם, סעיפים 1, 5, 6).
- 13
- 14 5. לאורך חיי הנישואים ניהלו הצדדים חשבון משותף מס' XXX בבנק לאומי (להלן – "החשבון
- 15 המשותף"). במקביל הוסיף כל אחד מהצדדים להתנהל בחשבונו הפרטי: התובעת - בחשבון מס'
- 16 XXX בבנק לאומי (ת/12), והנתבע - בחשבון מס' XXX בבנק הפועלים (נ/38; ת/51).
- 17
- 18 6. ביום 18.4.2017 הצדדים רכשו מקבלן דירת 5 חדרים חדשה הנמצאת ברח' XXX ת"א וידועה
- 19 גם כגוש XXX חלקה XXX (להלן - "הדירה" או "דירת המגורים") (ת/5).
- 20
- 21 7. בהסכם המכר צוינו חלקי הזכויות בדירה שרכש כל אחד מהצדדים: התובעת 80% והנתבע 20%
- 22 (עמ' 17 ת/5). לזכות הצדדים נרשמה במרשם המקרקעין הערת אזהרה (ת/2).
- 23
- 24 8. מחיר הדירה עפ"י הסכם המכר הינו 3,950,000 ₪ (עמ' 20 ת/5). בנוסף, היו הוצאות רכישה בסך
- 25 של כ- 350,000 ₪; והעלות הכוללת של הרכישה הסתכמה בסך של כ- 4,300,000 ₪ (להלן –
- 26 "סכום הרכישה הכולל").
- 27
- 28 9. סך של 2,600,000 ₪ המהווה 60% מסכום הרכישה הכולל שולם מכספים חיצוניים. נתגלעה
- 29 מחלוקת בין הצדדים האם מקור הכספים כולו מכספי ירושה שקיבלה התובעת והוחרגו בהסכם
- 30 הממון או מכספים של אם התובעת שנתנה מתנה לצדדים לרכישת הדירה.
- 31
- 32 10. סך של 1,700,000 ₪ המהווה 40% מסכום הרכישה הכולל שולם מהלוואת משכנתא שנלקחה ע"י
- 33 הצדדים "ביחד ולחוד" (ת/6). החזריה של המשכנתא נפרעו מהחשבון המשותף, ויתרתה להיום
- 34 עומדת ע"ס של כ- 1,640,000 ₪ (ת/3).
- 35
- 36 11. הצדדים עברו להתגורר בדירה, והתגוררו בה יחדיו במשך פחות משנתיים.
- 37
- 38 12. חיי הנישואים ידעו עליות ומורדות; טיפול זוגי לא סייע, והצדדים נפרדו לזמן לא ארוך בחודש
- 39 יולי 2018, אך חזרו לחיות יחדיו.
- 40

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 19-05-31165 ק' נ' ק
תלה"מ 19-06-8769 ק' נ' ק.ק

13. ביום 28.1.2019 נפסקו שוב המגורים המשותפים. התובעת והקטין נותרו להתגורר בדירה, ואילו הנתבע עזב ועבר להתגורר בבית אימו בעיר יבנה שם הוא מתגורר גם היום.

ההליכים המשפטיים

14. תחילתם של ההליכים המשפטיים בבקשות ליישוב סכסוך שהגישה התובעת נגד הנתבע: האחת, ביום 21.6.2018, וההליך נסגר ביום 17.1.2019 (י"ס 18-06-52390); השנייה, ביום 28.1.2019, וההליך נסגר ביום 1.5.2019 (י"ס 19-01-69874).

15. ביום 14.5.2019 התובעת הגישה נגד הנתבע שלוש תביעות, כדלקמן: תביעה הצהרתית, תביעת מזונות ותביעת משמורת (תלה"מ 19-05-31165, תלה"מ 19-05-31145, תלה"מ 19-05-31189); והנתבע הגיש נגד התובעת תביעה רכושית ביום 4.6.2019 (תלה"מ 19-06-8769).

16. במסגרת החלטה למזונות זמניים חויב הנתבע לשלם בין היתר 1/3 מההחזר החודשי השוטף של המשכנתא (החלטה מיום 26.6.2019 בבקשה מס' 1 תלה"מ)

17. שמיעת תביעות הרכוש והמזונות אוחדה. הצדדים הגישו תצהירים במקום עדות ראשית: התובעת ועדה מטעמה, אמה, גב' ס.ק (להלן גם- "גב' ס'") ביום 18.11.2019; הנתבע ביום 14.1.2020. בהסכמת הצדדים השלימה התובעת את עדותה הראשית בעל פה בפתח ישיבת הוכחות ביום 1.3.2020 (עמ' 3-4).

18. התקיים דיון קדם משפט ביום 14.7.2019 ושתי ישיבות הוכחות במהלכן נשמעו חקירות נגדיות של גב' ס' (פרו' 27.2.2020 עמ' 18-2); **התובעת** (פרו' 27.2.2020 עמ' 18 – 29; פרו' 1.3.2020 עמ' 16-3); **הנתבע** (פרו' 1.3.2020 עמ' 17-33).

19. הצדדים הגישו סיכומים בכתב וכעת ניתן פסק הדין.

תמצית טענות הצדדים

20. לטענת התובעת -

א. הוכחו מקורות המימון של סכום הרכישה - הנתבע לא הכחיש את עלויות הרכישה בסך של 4.3 מיליון ₪, ואף אישר זאת בחקירתו; הנתבע טען בתצהירו כי שילם רק 75,000 ₪, ומכאן שהיתר שולם מכספי התובעת; התובעת ואמה העידו ארוכות אודות התשלומים שהועברו לרכישת הדירה והעובדה כי מדובר בכספים חיצוניים של התובעת לא נסתרה; נסתרה גרסתו של הנתבע לפיה נתן סך של 25,000 ₪ לטובת הרכישה, ולמעשה מדובר בחלקו בהחזר בגין המחאה בנקאית שנתנה גב' ס' לאולם האירועים.

ב. נשללה הטענה כי הנתבע קיבל מתנה מאמה של התובעת.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 19-05-31165 ק' נ' ק
תלה"מ 19-06-8769 ק' נ' ק.ק

ג. הוכח כי הצדדים לקחו משכנתא משותפת בחלקים שווים – הצדדים חתמו על הלוואת משכנתא "ביחד ולחוד", והחזר השוטף שולם מהחשבון המשותף בו נהגו להפקיד סכומים זהים; רישום זכויות הנתבע (20%) משקף השקעה עתידית בדירה לאחר תשלום מלוא חלקו במשכנתא.

ד. החלוקה היחידה שיש לעשות בתמורת המכר הינה כך שהתובעת תקבל 80% מהתמורה והנתבע 20% מהתמורה, וכל אחד מהצדדים יישא במחצית יתרת המשכנתא מחלקו בתמורה. לכן, אין כל מקום להחזר כספים לנתבע; תשלומי המשכנתא ששילם נתבע במשך שנה וחצי במהלך התגורר בדירה הינם תשלומים חלף מדור, וממילא אם היו הצדדים ממשיכים להתגורר בשכירות בת"א היו נדרשים לממן שכ"ד בסכומים גבוהים יותר.

ה. גישת הנתבע לפיה יש לשלם את המשכנתא ורק לאחר מכן לחלק את יתרת התמורה בהתאם לחלקי הצדדים, מטילה על התובעת 80% מחוב המשכנתא לבדה. עפ"י הפסיקה [נתמ"ש (ת"א) 32401/01 T.9 נ' א.א. (22.3.2006)] חלוקה כזו תעשה פלסטר את הסכמת הצדדים באשר לחבות משותפת ושווה בחוב המשכנתא; פוגעת באינטרס ההסתמכות של התובעת והנתבע מושתק מלטעון אחרת עקב הבטחות מפורשות שנתן לתובעת על בסיסן הסכימה לרשום 20% מהזכויות בדירה על שמו. לחלופין, יש לחייב את הנתבע בתשלום מחצית חוב המשכנתא מתוך חלקו בדירה גם מכח הוראות חוק עשיית עושר ולא במשפט, התשל"ט – 1979, אחרת יתעשר הנתבע שלא כדין על חשבון התובעת, ואין לאפשר זאת.

ו. רוב תכולת הדירה הייתה שייכת לתובעת מלפני הנישואים ו/או נרכשה כספי ירושה שקיבלה, והצדדים רכשו מספר פריטים בודדים מכספים משותפים אותם פרטה ברשימה שצרפה התובעת לתצהירה, אותם בלבד יש לחלק בעין.

ז. כספים בחשבונות נפרדים הם כספים מדמי שכירות מנכסי ירושה, ואינם ברי איזון עפ"י הסכם הממון.

ח. נכסים מלפני הנישואים הם נכסים בבעלות נפרדת עפ"י הסכם הממון, ולכן יש להורות שכל צד ייוותר עם הרכב הרשום על שמו.

ט. התובע לא עתר בתביעתו לאיזון זכויות סוציאליות, וזאת בחוסר תום לב, ומאחר שלאורך תקופת הנישואים צבר יותר זכויות מהתובעת. יש למנות אקטואר לאיזון הזכויות למועד הקרע ביום 28.1.2019.

21. לטענת הנתבע –

א. הוכח כי הדירה נרכשה מכספי התובעת, כספים שניתנו לצדדים במתנה מאם התובעת, מחשבונות הנתבע, מכספים משותפים ומשכנתא; ולא נסתרה גרסת הנתבע לפיה חיפוש דירה באזור יקר נעשה לאחר שגב' ס' אמרה לצדדים כי תוכל לסייע להם.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 19-05-31165 ק' נ' ק
תלה"מ 19-06-8769 ק' נ' ק.ק

ב. הוכח כי הנתבע השקיע את מלוא חסכוניותו בדירה, ובסה"כ כ- 75,000 ₪; מתוכם סך של 50,000 ₪ הועבר ישירות מחשבון הנתבע לחשבון התובעת וסך של 50,000 ₪ שמחציתו שייכת לנתבע הועבר מהחשבון המשותף לחשבון התובעת במועד התשלום לדירה; הגרסה לפיה הכספים המשותפים למעשה היו כספים שהושבו לאם התובעת התבררה כגרסה לא אמינה.

ג. לא הוכח היקף הוצאות נלוות לרכישה ומימון הדירה נעשה ממקורותיה של התובעת בלבד; הוכח תשלום סך של 2,782,500 ₪ בלבד לטובת הרכישה המורכב כדלקמן: סך של 1,007,500 ₪ ממקורות של התובעת (כספי מכר נכסי עיזבון של התובעת בסך של 982,500 ₪ ו- 25,000 ₪ חלקה של התובעת מתוך סך של 50,000 ₪ שהועבר מהחשבון המשותף), 75,000 ₪ ממקורות של הנתבע, וסך של 1,700,000 ₪ מהלוואת משכנתא. יתרת התשלומים בסך של 1,167,500 ₪ בעבור הדירה ו- 350,000 ₪ הוצאות נלוות לרכישה, ובסה"כ כ- 1,500,000 ₪ שולמו ממקורותיה של אם התובעת.

ד. הוכח כי רישום הזכויות היה במנותק מהסכם הממון ותשלום המשכנתא; אם התובעת העניקה מתנות לצדדים משך כל נישואיהם, הביאה סכום נכבד לרכישת הדירה, וביקשה לרשום 20% מהזכויות ע"ש הנתבע אותו העריכה ואהבה.

ה. סעיף 4 להסכם הממון מתייחס למקרה שהצדדים רוכשים נכס משותף בחלקים שווים באמצעות כספים שמקורם בבעלות התובעת. לכן, אינו רלוונטי לסיטואציה בה הדירה נרשמה בחלקים שונים. הרישום משקף רצון וכוונה בעת הרכישה של הדירה. התובעת הייתה יכולה לתקן או להוסיף על הסכם הממון, ולא עשתה כך, ונראה כי התובעת ואמה מתחרטות על רישום הזכויות ע"ש הנתבע ומנסות לספק הסבר שיפגע בזכויות הנתבע.

ו. הוכח כי המשכנתא שולמה מהחשבון המשותף, ככל הוצאות המשפחה, והצדדים התכוונו לנהוג ונהגו בפועל בשיתוף מלא במהלך נישואיהם (ס' 3 להסכם הממון), ומעולם לא דובר ו/או הוסכם כי זכויות הנתבע מותנות בתשלום מחצית המשכנתא, ולא נסתרה גרסת הנתבע לפיה התובעת אמרה לו שהזכויות בדירה נקבעו באופן לא שווה עקב כספים שהשקיעה אמה בדירה.

ז. התחייבות הצדדים לשלם את המשכנתא "ביחד ולחוד", מעידה שלא הייתה כוונה שכל אחד יישא בדיוק במחצית המשכנתא, וכוונה כזו לא הוכחה ע"י התובעת, אלא ההיפך הוא הנכון. משכך, טענת הנתבע כי מדובר לכל היותר בטעות בכדאיות העסקה לא נסתרה ואף נתמכה בעדות התובעת עצמה; ולא הוכחה טענת התובעת להסתמכות על הבטחה ו/או טענת עשיית עושר ולא במשפט.

ח. יש לפרק את השיתוף בדירה באופן שתושב תחילה המשכנתא במלואה והיתרה תתחלק בין הצדדים לפי חלקם הרשום; וכל חלוקה אחרת תוצאתה שהנתבע יצטרך לשלם מכיסו כספים כדי להשתחרר מזכויותיו בדירה, ומדובר בעמדה לא הגיונית ופוגעת בזכויות הנתבע.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 19-05-31165 ק'נ' ק
תלה"מ 19-06-8769 ק'נ' ק.ק

ט. פירוק השיתוף הוא לפי דיני המקרקעין, אך הבנק הוא נושה מובטח וזכאי לקבל את כספיו בטרם תחולק תמורת הדירה. משכך, טענת התובעת, כי הצדדים יקבלו לידיהם את מלוא התמורה את חלקם ולאחר מכן ישלם כל אחד מחלקו את מחצית המשכנתא אינה עולה בקנה אחד עם הדין הקיים, ואין בפסק הדין בתמ"ש 32401/01 כדי לסייע.

י. תכולת הדירה נרכשה ע"י הצדדים ו/או ניתן במתנה ע"י מי מהצדדים, חפצים אישיים של הנתבע נותרו בדירה וטענתו בעניין זה לא נסתרה; רשימת התכולה שצרפה התובעת הייתה חסרה ביותר.

יא. לצדדים חשבון משותף ממנו מומנו כל צרכי התא המשפחתי וחשבונות עסקיים לכל אחד, והתובעת לא הוכיחה כי הצדדים נהגו בהפרדה רכושית או שהיה ויתור כלשהו על כספים שהתקבלו במהלך הנישואים ואינם פירות רכוש שהוחרג בהסכם הממון.

דיון והכרעה

נטל ההוכחה והערכת הראיות

22. המשפט האזרחי מטיל על התובע הן את 'חובת השכנוע' והן את 'חובת הבאת הראיות' להוכחת תביעתו, וזאת כפועל יוצא מהכלל הידוע "המוציא מחברו, עליו הראיה". כל אחד מן הנטלים עשוי להיות מועבר במהלך המשפט מצד אחד לרעהו. "כך כאשר הצד שנשא בנטל הבאת הראיות הביא די ראיות כדי להוכיח את טענתו, עובר נטל זה, הנטל להביא ראיות, אל בעל הדין השני, כדי שזה יביא ראיות מצדו במטרה להוכיח את טענתו ולהפריך את טענתו של הראשון" נרע"א 1530/13 גדלוב נ' הארגז מפעל תחבורה בע"מ (5.5.2013), פסקה 9]. ועוד נקבע שם (פסקה 11): "יודגש, כי השאלה על מי מוטל נטל השכנוע רלוונטית ככלל רק מקום בו בעלי הדין לא הציגו ראיות, או מקום בו לאחר הערכת מכלול הראיות שהונח בפני בית המשפט, נקבע כי כפות המאזניים מעויינות, דהיינו שקיים "ספק שקול" נע"א 7905/98 Aerocon C.C. נ' הוק תעופה בע"מ, פ"ד נה(4) 387, 399-400 (2001); אליהו הרנון "כיצד על שופט לנהוג כאשר אינו יודע אם להאמין לתובע או לנתבע?" הפרקליט כא 415 (תשכ"ה)). כלומר, מקום בו ניתן להגיע להכרעה על פי התשתית הראייתית שפרשו הצדדים בפני בית המשפט, ולקבוע כי לאחד מבעלי הדין עדיפות ראייתית על משנהו – וכך ראוי שיעשה במרבית המקרים, אלא אם כן, מסעמים טובים שיפורטו, לא ניתן לעשות כן – השאלה על מי מוטל נטל השכנוע היא ככלל חסרת נפקות (עניין המגן, בעמ' 36)].

23. לעניין מידת ההוכחה, במשפט האזרחי הוכחת הטענות צריכה להיות ברמה של "מאזן הסתברויות", קרי, הגרסה שתקבל היא הגרסה המסתברת ביותר, גם אם אין היא קרובה מאוד לוודאי [נספרו של ש' קדמי, "על הראיות", חלק שלישי תשס"ד-2003, עמ' 1546; נע"א 2989/95 קורנץ נ' מרכז רפואי ספיר, פ"ד נא(4) 687 (1997)].

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 19-05-31165 ק' נ' ק
תלה"מ 19-06-8769 ק' נ' ק.ק

24. במקרה דנן נשמעה למעשה עדות אחת שיצאה משני פיות, ושני הפיות הם של בעלת הדין ואמה, כנגד עדות יחידה של הנתבע. עדותה של גבי' ס' היא עדות של "אדם מעוניין בתוצאות המשפט לטובת בעל הדין שקרא אותו להעיד" (ס' 54(3) לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971). משכך בחנתי אותה בזהירות המתבקשת [ת.א (י-ם) 6095/04 בלום נ' לויין (26.11.2007), סעיף 178].

דיון והכרעה

25. התובעת משתיתה את טענותיה על שני צירים עיקריים: **ראשית**, היא טוענת כי כל הכספים החיצוניים שהושקעו בסכום הרכישה הם כספים חיצוניים שהוחרגו בהסכם הממון, מלבד 50,000 ₪ שהביא הנתבע ממקורותיו החיצוניים. **שנית**, היא טוענת, כי רישום 20% מהזכויות ע"ש הנתבע נעשה על בסיס הסתמכות על הבטחה של הנתבע המגולמת בהתחייבות לתשלום מחצית משכנתא. משכך, בעת בפירוק הזכויות קודם צריך לחלק את התמורה עפ"י יחס הזכויות ואח"כ לפרוע את המשכנתא בחלקים שווים.

26. אקדים מסקנה לניתוח, ואומר כבר עתה, כי בסופה של דרך הצליחה התובעת להרים את הנטל להוכיח את טענתה כי סך של 2,550,000 ₪ מתוך סך של 2,600,000 ₪ שהוא כלל ההון העצמי שהושקע בדירה ובהוצאות הנלוות לרכישה, מקורו בכספים שלה שהוחרגו בהסכם הממון, ובנוסף לכך לקחו הצדדים משכנתא משותפת, והחלוקה שיש לעשות בתמורת המכר הינה כך שהתובעת תקבל 80% מהתמורה והנתבע 20% מהתמורה, וכל אחד יישא במחצית יתר המשכנתא מחלקו בתמורה.

27. מסקנתי זו נסמכת על מכלול הטעמים שיובאו להלן בתמצית:

א. הוכח כי התובעת הביאה ממקורותיה הון עצמי בסך של 2,550,000 ₪, ואילו הנתבע הביא ממקורותיו הון עצמי בסך של 50,000 ₪ בלבד;

ב. לא הוכח כי אם התובעת נתנה מתנה לצדדים;

ג. הוכח כי הצדדים לקחו משכנתא, ופעלו לרישום חלקי הזכויות ונשיאה בהחזרים עפ"י התחייבותם בהסכם המשכנתא והסכם הממון.

28. להלן תובא התייחסות מפורטת לכל אחד מהטעמים שפורטו בסעיף 27 לעיל.

מקורות חיצוניים של התובעת ושל הנתבע לרכישת הדירה

29. התובעת טענה, כי הדירה נרכשה מכספים חיצוניים שלה שהוחרגו בהסכם הממון בסך כולל של 2,250,000 ₪, מעבר להלוואת המשכנתא בסך 1,700,000 ₪; והיא אף מימנה גם הוצאות נוספות בגין הרכישה בסך של כ- 350,000 ₪, מתוכם שילמה מכספיה סך של 300,000 ₪ וסך של 50,000 ₪ בלבד מימן הנתבע מכספו (סעיפים 31, 33 לכתב התביעה; סעיפים 26-29 לתצהיר).

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 19-05-31165 ק' נ' ק
תלה"מ 19-06-8769 ק' נ' ק.ק

30. בטרם אעבור לניתוח העדויות והראיות השונות שהביאה התובעת להוכחת טענתה, אקדים ואציין נקודה מרכזית שעמדה לרועץ באשר לאמינות גרסתו של הנתבע, עדות יחידה של בעל דין, ללא סיוע, בכל הנוגע להרכב ההון העצמי ששימש לרכישת הדירה.

31. בדיקת הראיות מלמדת על שינוי בגרסתו של הנתבע בעניין הרכב ההון העצמי, מלבד לעניין סך של 50,000 ₪ שהביא ממקורותיו ואינו במחלוקת (פרו' 27.2.2020 עמ' 24, ש' 19), ובתוספת הלוואת המשכנתא בסך של 1,700,000 ₪.

בכתב ההגנה הכחיש הנתבע את הסכומים הקשורים בסכום הרכישה הכולל; טען כי הדירה נרכשה רק "מכספי אמה של התובעת, כספים מהחשבון המשותף, כספי הנתבע, ומשכנתא. התובעת אמרה במפורש כי הכספים לרכישת הדירה שולמו על ידי אמה של התובעת אשר העניקה אותם במתנה. לא ידוע לנתבע כי התובעת מכרה נכס מהנכסים שבהסכם הממון", והעמיד את הסכום שהביא ממקורותיו לטובת הדירה ע"ס של 75,000 ₪ מתוכם סך של 25,000 ₪ מהווה מחצית חלקו מסכום שהועבר מהחשבון המשותף (שם, סעיפים 51, 75, 77-78, 90).

בתצהירו עמד הנתבע על הסכום שהביא ממקורותיו בסך של 75,000 ₪; טען כי אם התובעת נתנה מתנה לצדדים בסך של 2,250,000 ₪, ובאותה נשימה גם טען: "אני שב וטוען כי הדירה נרכשה מכספיה של לי, כספים שניתנו לנו במתנה מס', מחסכונותיי, מכספים משותפים ומשכנתא" (סעיפים 78-79, 85; סעיף 100 לתצהיר), ולא נתן גרסה לגבי סכומים נוספים בקשר עם סכום הרכישה הכולל.

בחקירה נגדית טען הנתבע, כי מתוך סכום הרכישה הכולל בסך של 4,300,000 ₪ (פרו' 1.3.2020 עמ' 27, ש' 29), מלבד סכום המשכנתא בסך של 1,700,000 ₪, הוא שילם 75,000 ₪ בלבד ואת היתרה "אמא שלה שילמה" (שם, עמ' 27, ש' 28-33), ולמעשה קיבל מתנה ממנה בסך של "790,000 ₪ זה 20 אחוז מהדירה" (עמ' 28, ש' 18).

בסיכומיו טען הנתבע, כי התובעת הביאה ממקורותיה סך של 1,007,500 ₪ (25,000 ₪ כסף משותף + 982,500 ₪ מכר נכסי עיזבון) ואילו סך של כ- 1,446,000 ₪ מומן ממקורותיה של אם התובעת (שם, סעיפים 68-69).

32. לעומת זאת, בחקירתה עמדה התובעת על גרסתה לפיה היא מימנה את סכום הרכישה הכולל, מעבר להלוואת המשכנתא (סעיף 27 לתצהיר; פרו' מיום 22.7.2020 עמ' 23, ש' 28; עמ' 23, ש' 4), ולגרסתה מצטרפת גרסתה של אמה ומסמכים המלמדים כי סך של 2,550,000 ₪ הועבר בעיקרו מחשבון הבנק של אם התובעת לחשבון הפרטי של התובעת, אך הינו למעשה כולו כספים חיצוניים של התובעת, ואילו רק סך של 50,000 ₪ שולם לטובת סכום הרכישה הכולל ממקורותיו של הנתבע, ואפרט.

א. סך של 500,000 ₪ - לגרסת התובעת "סך של כ- 500,000 ₪ שהועבר לחשבוני מחשבון אמי, בתמורה להסתלקותי ממחצית הזכויות שירשתי מאבי ז"ל, בנכסים משותפים של

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 19-05-31165 ק נ' ק
תלה"מ 19-06-8769 ק נ' ק.ק

הוריי. יובהר כי מדובר בהסכם ג'נטלמני ביני ובין אימיי" (ס' 28) לתצהיר; העברה
מיום 12.4.2017 עמ' 150 נ/29).

בחקירתה עמדה התובעת על גרסתה (פרוט' 27.2.2020 עמ' 24, ש' 33- עמ' 25, ש' 4):

ש: מאשרת ש- 500 אלף ₪ שאמא שלך אומרת שהיא העבירה לך זה

היה כנגד הסתלקותך מהעזבון?

ת: מהירושה של אבא שלי.

ש: ה- 500 אלף ₪ זה על נכס ספציפי?

ת: לא. אחרי שאבי נפטר הוא הוריש לי נכסים מסוימים, ואני בהסכם

עם אימי החלטתי שאני מוותרת לה במובן הזה שעשינו חלוקה שונה"

עוד הסבירה התובעת, כי אין בהסכם חלוקה בין יורשים איזכור להתחייבויות הכספיות
משום ש"לא מצאנו לנכון לציין זאת" (שם, עמ' 25, ש' 6).

ב. גם לגרסתה של אם התובעת מדובר בכספים אשר העבירה לחשבון הפרטי של התובעת
בתמורה להסתלקותה של התובעת לטובתה מזכויות שירשה מאביה ז"ל (סעיף 6(א)
לתצהיר; העברה ביום 12.4.2017 עמ' 87 נ/20). בחקירתה עמדה גב' ס' על גרסתה, והסבירה
שמדובר ב: "סכום כללי. כמו שאמרת – בתי אני חייבת לה מיליונים על זה שהיא
הסתלקה מהצוואה של בעלי. "... היא ידעה שיהיה ביכולתה להחזיר לתובעת:
"...הראיתי לה שיש לי 2 קרנות שיפרעו בעתיד כשאפרוש וידעתי שאפרוש.. ואז אני
מקבלת מאורט פיצויים על כמעט 40 שנות עבודה" (פרו' מיום 27.2.2020 עמ' 6, ש' 31 –
34; עמ' 7, ש' 8-9), ומבחינתן לא נדרש הסכם בכתב כי: "אנו אמא ובת. היא הבת היחידה
שלי, וכל עולמי ואני כל עולמה. היא צריכה להחזיר אותי כשהיא יודעת שאחזיר
ואתן לה? ומילה שלי חקוקה בסלע" (שם, עמ' 7, ש' 28-29; עמ' 8, ש' 1-2, עמ' 9, ש' 18).

מועד העברת הכספים כנ"ל שנעשה ימים בודדים טרם התשלום הראשון לטובת הדירה
מתיישב עם התחייבותה זה מכבר של אם התובעת כלפי בתה: "התחייבתי בפניה שביום
שהיא תבוא אלי ותאמר שהיא זקוקה לכסף אני אמכור, וזה מה שעשיתי" (פרו'
27.2.2020 עמ' 7, ש' 2), ועם דברי התובעת שהסבירה כי ברגע שנוצר מבחינתה הצורך לקבל
כספים הועברו הכספים לידיה (שם, עמ' 25, ש' 15-18):

ש: סכום חלוקת העזבון היה ביולי 2009. לאמך לאורך כל השנים

היו כספים ופקדונות שצברה משך שנים. מדוע במשך כל השנים לא

החזירה לך אלא בדיוק ביום שקנית דירה?

ת: למה אני צריכה כסף, לדגור עליו? סיכמנו כשאצטרך את הכסף,

לא יודעת למה, אז היא תיתן לי"

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 19-05-31165 ק נ' ק
תלה"מ 19-06-8769 ק נ' ק.ק

ובהמשך (שם, עמ' 25, שי' 27-30):

"כל הכספים שאימי העבירה לצורך רכישת הנכס הזה הם כספים ששייכים לי באופן כזה או אחר. אבא ז"ל הוריש לי נכסים וכספים. אני יכולה לבקש מאימי עוד כסף אם אני רוצה לרכוש למשל נעליים ב-50 אלף ₪. מה זה משנה. אם אני מבקשת משהו, היא מעבירה לי כשיש צורך"

ג. **סך של 982,500 ₪** - אין חולק, כי מדובר בסכום שהשתלמו לידי התובעת עפ"י הסכמי מכר של נכסי עיזבון ביום 28.11.2016 (סעיף 5.4 עמ' 30 (675,000 ₪) וסעיף 2.1 עמ' 36 (307,500 ₪) ת/7; אישור פקדונות של התובעת ליום 30.12.2016 עמ' 140 נ/29; סכום בעו"ש של התובעת ביום 9.4.2017 עמ' 150 נ/29). ואכן, סך של 1,500,000 ₪ יצא מחשבונה הפרטי של התובעת בשיק בנקאי ביום 18.4.2017, קרי במועד התשלום עפ"י הסכם המכר (סעיף 4.2.1 עמ' 20 ת/5).

ד. **סך של 620,000 ₪** - לגרסת התובעת הכספים שולמו למוכר באמצעות העברה בנקאית שניתנה ע"י אמה ביום 13.6.2017 (עמ' 89 נ/20) בעבור החזר הלוואה שהלוותה לה התובעת בשנת 2013 לצורך רכישת דירה, ואמה אף מכרה דירה על מנת להשיב לתובעת את כספה (סעיף 28ג) לתצהיר; עמ' 49-51 ת/9). בחקירתה הנגדית עמדה התובעת על גרסתה, והסבירה: "היא רצתה לרכוש את הדירה בXXX. לא הכרתי את הבחור בשנת 2013. ... העברתי לאמי כסף כדי שתרכשו (צ"ל- שתרכוש) דירה ב- 2013" (שם, עמ' 26, שי' 5-7).

ה. אם התובעת מסרה עדות זוהי אותה תמכה במסמכים בנקאים - אישורים על העברות כספים בסך של 660,000 ₪ במהלך החודשים ספטמבר – אוקטובר 2013 (ת/9) (סעיף 6ג) לתצהיר); ובחקירתה הנגדית עמדה על גרסתה, הסבירה שמדובר בכספים שבזמנו התובעת הלוותה לה לצורך רכישת הדירה ברח' XXX בת"א בשנת 2013 (פרו' מיום 27.2.2020 עמ' 7, שי' 3; עמ' 9, שי' 2-3).

ו. **סך של 130,000 ₪** - לגרסת התובעת מדובר בכספים ש"שולמו למוכר באמצעות כספי מזומן שירשתי" (סעיף 28ב) לתצהיר). אמנם, בחקירתה לא זכרה התובעת כמה כספים היו בחשבון אביה ז"ל: "היה כסף אבל אני לא זוכרת את הסכום. ש: מאות, מליונים, שני ₪? ת: את רוצה שאשקר? נשבעתי לומר אמת. אני לא זוכרת. לא התעסקתי בזה. לדעתי את מפריעה לאדם לנוח. מה זה קשור. הייתי בת 25 כשאבי נפטר" (פרו' 27.2.2020 עמ' 25, שי' 10-14). אולם, תימוכין לגרסת התובעת נמצאו בעדותה של גב' ס' (סעיף 6ב) לתצהיר), אשר בחקירתה הסבירה, כי אינה זוכרת סכום מדויק של כספים בעיזבון אך מדובר "כמה מאות אלפי שקלים" שהתקבלו רק בידי התובעת כי: "ברגע שהיא וויתרה לי על מחציות שלמות, אני עוד אבקש תיתן לי חצי מהכסף? וודאי שאוותר לה" (פרו' 27.2.2020 עמ' 18-19, 21-23).

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 19-05-31165 ק'נ' ק
תלה"מ 19-06-8769 ק'נ' ק.ק

33. הוצאות לטובת הרכישה בסך של 350,000 ₪ - בנוסף, הוכח כי סך של 350,000 ₪ שולם לטובת הוצאות נלוות (מסים, שכ"ט עו"ד, תיווך) מתוך סכום הרכישה הכולל (סעיף 29 לתצהיר התובעת; פרו' 27.2.2020 עמ' 11, ש' 11-12; עמ' 23, ש' 30-31 עמ' 80, 87 נ/20; עמ' 150-151 נ/29). אמנם, התובעת לא הביאה אסמכתאות על ההוצאות, מלבד מס הרכישה בסך של 275,160 ₪ (ת/55; פרו' 27.2.2020 עמ' 22, ש' 33; עמ' 23, ש' 1-2). אולם, נחה דעתי שבוצעו תשלומים לטובת הוצאות נלוות כאלה מנימוקים הבאים:

א. אין בידי הנתבע לסתור את טענת התובעת ולו מהטעם שאינו זוכר ו/או מודע לסוגי ההוצאות הנלוות (פרו' 1.3.2020 עמ' 29, ש' 18, 25); ובכל מקרה, אישר הנתבע שסכום הרכישה הכולל הסתכם בסך של כ- 4,300,000 ₪ (שם, עמ' 27, ש' 29).

ב. הוכח כי מס הרכישה בגין חלקו של הנתבע בדירה בסך של 22,360 ₪ שולם מהחשבון הפרטי של התובעת ביום 5.6.2017 (ת/55; עמ' 152 נ/29) וכנגדו העביר הנתבע לחשבון התובעת סך של 50,000 ₪ ביום 7.6.2017 (עמ' 152 נ/29; עמ' 62 ת/51). עוד הוכח, כי סך כולל של 300,000 ₪ הועברו לחשבון הפרטי של התובעת, כדלקמן: סך כולל של 250,000 ₪ הועבר מהחשבון של גב' ס' - 50,000 ₪ הועברו ביום 10.5.2017 (עמ' 88 נ/20; עמ' 151 נ/29) ו- 200,000 ₪ הועברו ביום 5.6.2017 (עמ' 89 נ/20; עמ' 29; סך של 50,000 ₪ הועברו מהחשבון המשותף לחשבון התובעת ביום 5.6.2017 (עמ' 152 נ/29; עמ' 196 נ/37), וכל הסכום הזה שימש לתשלום מס הרכישה בגין חלקה של התובעת בדירה בסך של 252,800 ₪ (ת/55; פרו' 27.2.2020 עמ' 24, ש' 3-17, 28-30).

ג. הוכח כי הסך של 50,000 ₪ שהועברו מהחשבון המשותף לחשבון התובעת ביום 5.6.2017 מתיישב עם כספים ששילמה אם התובעת במזומן (2,300 ₪) ובהמחאה בנקאית (47,200 ₪) לטובת הוצאות החתונה של הצדדים, ומעבר לסיוע שניתן ע"י משפחת המוצא של כל אחד מהצדדים (סעיף 30 לתצהיר התובעת; ת/10; סעיף 9 לתצהיר אם התובעת; פרו' 27.2.2020 עמ' 10, ש' 1-3; פרו' 1.3.2020 עמ' 29, ש' 31). כספים אלה התחייבו הצדדים להשיב לאם התובעת (פרו' 27.2.2020 עמ' 10, ש' 9-20; עמ' 24, ש' 19-24), ולא בכדי אין בנמצא טענה כי הכספים אלה ניתנו במתנה לצדדים. אף אין ללמוד אחרת בעניין זה משום התעכבותה של אם התובעת בדרישה להשבתם, והיא הסבירה שלא עמדה על כך מייד לאחר החתונה מפני "שאני לא אמא שיושבת עם אקדח שמכוון לרקה של הילדים ואומרת עכשיו תחזירו לי את הכסף. זוג צעיר, היא בהריון, האושר הכי עילאי שיכולתי לקבל – נכד, אז לא עניין אותי לומר – "עכשיו תחזירו!". מדברים על רכישת דירה, הבנתי שהכסף יחזור", אך כשהוחזרו דאגה לכך שהכספים יועברו ישירות לחשבון הפרטי של התובעת (פרו' 27.2.2020 עמ' 10, ש' 21-28; עמ' 11, ש' 1-3, 4-8). נחה דעתי מהסבר אם התובעת, ובכל מקרה אין הגיון בעסקה סיבובית כזו אלא לטובת השבה של הצדדים מחד והתחשבנות בין התובעת ואמה מאידך. וכפי שהעידה גב' ס': "שלושתנו אמרנו בשיחה שאת הכסף הזה שאנו נרכוש את הדירה, הכסף ילך לטובת רכישת הדירה, כלומר ההחזר הזה יגיע אליי לטובת רכישת הדירה. ש: אבל לא הגיע אלייך? ת: נכון כי ל' שילמה את כל הכסף של הדירה" (פרו' 27.2.2020 עמ' 10, ש' 27-30).

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 19-05-31165 ק נ' ק
תלה"מ 19-06-8769 ק נ' ק.ק

כל העדויות שנסקרו לעיל מסבירות בצורה סדורה וקוהרנטית את הרכב הון עצמי של התובעת באמצעותו נרכשו כ-60% מהזכויות בדירה, ונחה דעתי כי סך של 2,550,000 ₪ מתוכו מהווה כספים ירושה של התובעת שהוחרגו בהסכם הממון, ואילו סך של 50,000 ₪ בלבד מתוכו מהווה חסכוניות של הנתבע.

מתנה לצדדים - האמנם?

34. לא הוכח כי אם התובעת נתנה מתנה לצדדים או מי מהם סך של 2,250,000 ₪ ואף לא סכום אחר לטובת רכישת הדירה. אדרבא, גב' ס' הצהירה, בפה מלא, "לא נתתי מתנה ללי בעבור רכישת הדירה (בטח שלא לאמיר), והדירה נרכשה מכספים שלה בלבד" (ס' 7 לתצהיר). ב"כ הנתבע נמנעה ובמתכוון לשאול שאלות לעניין "הסכום הנכבד" שניתן לכאורה במתנה לצדדים, עפ"י טענת הנתבע (ס' 81 לתצהיר), והיא כאמור הסתפקה בניסיון לסתור את טענת התובעת על מקור הכספים, אך ניסיון זה לא צלח.

מעבר לכך, אמנם היחסים בין גב' ס' לנתבע היו טובים (נ/36). אולם, אין ללמוד מסיוע כלכלי ו/או מתנות רגילות שנתנה גב' ס' (שדרוג חדר בבית מלון, ואפילו מימון כרטיסי טיסה לבודפשט (שלא הוכח בכלל) (שם, עמ' 17, ש' 8; עמ' 25, ש' 23-8; נ/2; פרו' 27.2.2020 עמ' 4, ש' 14-22); רכישת חדר תינוק (שם, עמ' 6, ש' 1); קניית מצרכים (פרו' 27.2.2020 עמ' 4, ש' 24-25), מימון חד פעמי של מוצר חשמלי זול יחסית שרכשו הצדדים (נ/4), ואפילו תשלום חד פעמי לעוזרת הבית (נ/5) (שבכלל מוטל בספק, כי הנתבע בעצמו כתב "אחזיר לך"), על סיוע משמעותי של מיליוני שקלים לרכישת דירה, אפילו מדובר בחמות אמידה.

בנוסף, לא מתקבל על הדעת כי אם התובעת אשר גבתה מהצדדים, בתה היחידה וחתנה, תשלום עבור מגוריהם בדירה הרשומה בבעלותה ברח' XXX (פרו' 27.2.2020 עמ' 9, ש' 26-29; סעיפים 24, 77 לתצהיר הנתבע; פרו' 1.3.2020 עמ' 31, ש' 12; עמ' 32, ש' 9), השתתפה בעלות החתונה כמו הוריו של הנתבע ולא יותר מכך, וגם כספים ששילמה מעבר בכלל נתנה כהלוואה (פרו' מיום 1.3.2020 עמ' 29, ש' 29; ס' 9 לתצהיר גב' ס'), תיתן מתנה לנתבע בדמות 20% מהזכויות בדירה. לכן, ולא בכדי, כשנשאל הנתבע: "ש: איך זה מסתדר שהיא מימנה לכם דירה במאות אלפי שקלים?", הוא נותר ללא מענה: "ת: אני אסביר, איך זה קשור אחד לשני?" (שם, עמ' 31, ש' 14-10).

35. זאת ועוד, גם מתוך הנחה שכל הכספים שהוזרמו לטובת הרכישה של הדירה שייכים לגב' ס' ולא לתובעת, הרי הזרמת הכספים נעשתה כולה רק לחשבון הפרטי של התובעת הגם שהיה לצדדים חשבון משותף באותו זמן. אין סיבה להתנהלות כזו אם אמנם מדובר במתנה שניתנה לצדדים. אדרבא, הסכום שהוזרם שווה ערך לשיעור 60% משווי הרכישה והקנה לתובעת 50% מהזכויות ובני הזוג לקחו הלוואת משכנתא לצורך המימון של 40% הנוספים והקנה לכ"א מהצדדים 20% (ר' להלן).

36. ואם לא די האמור לעיל, גם היחס שווה הנפש של הנתבע בכל הקשור לנושא רכישת הדירה מתיישב עם סדר גודל ההשקעה שלו, קרי 50,000 ₪ בלבד ומשכנתא ל-30 שנה וידיעה שאין

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 19-05-31165 ק' נ' ק
תלה"מ 19-06-8769 ק' נ' ק.ק

מדובר במתנה שניתנה לו. ולראיה, בתחילת הדרך חיפשו הצדדים דירה בערים זולות יותר (ס' 79 לתצהיר הנתבע). בהמשך, נתנה התובעת, בעלת המאה, נתנה את הטון, עת העדיפה לחפש דירה גדולה באזור צפון ת"א: "קנינו אחרי כבר שנ' נולד, ידענו שיש כבר ילד אחד, אז אקנה כבר נכס שיחזיק אותי לכמה שנים קדימה. אני לא יכולה להרשות לעצמי לקנות נכס קטן ובכל כמה שנים להחליף אותו. יש מסים ועוד" (סעיפים 10, 78-80 לתצהיר הנתבע; פרו' 27.2.2020 עמ' 21, ש' 19-10; פרו' 1.3.2020 עמ' 32, ש' 6-7, 13), והנתבע רק הגיע לחתום על ההסכם: "ש: ... אתם החלטתם לחיות בצפון ת"א בגוש הגדול? ת: כן. יותר נכון לי ואמא שלה החליטו. ש: ואתה נגררת? ת: נו, מה יש ברירה?" (פרו' 1.3.2020 עמ' 25, ש' 25-28; סעיף 36-37 לכתב ההגנה תלה"מ 19-05-31165).

37. לאור האמור לעיל מצאתי את גרסתן של התובעת ואמה בהתייחס להרכב הכספים ששימשו לסכום הרכישה הכולל גרסה מהימנה, ואילו גרסתו של הנתבע, גם כשהיא עומדת לעצמה ללא התייחסות לראיות האחרות, אינה עומדת במבחן ההגיון, ואינה מהימנה עליי.

38. משכך, הגעתי לכלל מסקנה, כי עלה בידי התובעת להוכיח כי כספים שהועברו באמצעות גב' ס' לטובת סכום הרכישה הכולל, הינם למעשה כספים של התובעת שהוחרגו בהסכם הממון

משכנתא, הסכם ממון והשתק הבטחה

39. כאמור, התובעת השקיעה סך של 3,400,000 ₪ (2,550,000 ₪ הון עצמי + 850,000 ₪ משכנתא) אשר מגלמים 80% מסכום הרכישה הכולל, ואילו הנתבע השקיע סך של 900,000 ₪ (50,000 ₪ הון עצמי + 850,000 ₪) אשר מגלמים 20% מסכום הרכישה הכולל.

40. רישום הזכויות, בחלקים שונים בין הצדדים, מתיישב עם סכומי ההשקעה (הון עצמי ומשכנתא) שהשקיע כל צד. התובעת העידה בעניין זה: "תראי את הסכומים, הכל מזויק להפליא" (שם, עמ' 20, ש' 14), ובהמשך: "ש: יש לו 20% כך אני רואה בטאבו. רשום לו 20%. ת: אני מסתכלת על הסכם הממון ולפי ההסכם אין לו כלום.... ש: כשאת אומרת לוותר על הנכס, את אומרת שזה לפי הסכם הממון? ת: גם וגם לפי החלוקה שעשינו" (שם, עמ' 26, ש' 20-25). לעומת זאת, אין הנתבע יכול להעיד אחרת, שהרי לשיטתו הוא אינו יודע את הסיבה לחלוקת החלקים השונה: "תראי, אני לא (חסרה המילה כתבתי-ס.א) את ההסכם חוזה דירה, כתוב שם 80-20 אמא שלה כתבה את זה וצריך לשאול את אמא שלה" (פרו' 1.3.2020 עמ' 30, ש' 12-13; סעיף 37 לכתב ההגנה).

41. רישום הזכויות, בחלקים שונים בין הצדדים, גם מתיישב עם לשון הסכם הממון (ת/1). הצדדים קבעו בהסכם הממון הפרדה רכושית ביחס לנכסים מלפני הנישואין, ובפרט נכסי ירושה שהתובעת קיבלה מאביה ז"ל (שם, סעיף 2). לעומת זאת, הסכימו הצדדים לנהוג בשיתוף מלא במהלך הנישואים, מלבד בנכסי העיזבון, וגלגוליהם: "וכל הנכסים שייצברו הצדדים, ושירכשו בכספיהם המשותפים במהלך נישואיהם, דניידי ודלא נייד, יהיו בבעלות משותפת של שניהם בחלקים שווים וזאת למעט הנכסים המפורטים להלן אותם קיבלה האשה בירושה מאביה...." (שם, ס' 3, 3.7). הצדדים אף הבהירו: "4. ... כי אם ירכשו הצדדים במהלך

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 19-05-31165 ק' נ' ק
תלה"מ 19-06-8769 ק' נ' ק.ק

נישואיהם נכס משותף – ולצורך מימונו יעשו שימוש בכספים אשר מקורם היה בבעלותם
הבלעדית של מי מהצדדים בנכס כלשהו כמפורט בהסכם זה כי אז יקבע חלקו היחסי של
אותו צד בנכס ביתרת שווי הנכס לאחר ניכוי הסכומים שמקורם בבעלות ייחודית של מי
מבני הזוג וזאת גם אם ירשם הנכס הלכה למעשה בחלקים שווים על שם שני הצדדים" (שם,
ס' 4).

42. לגרסת התובעת, רישום הזכויות נעשה בהסכמה באופן שמשקף את ההשקעה היחסית העתידית
של כל אחד מהצדדים בדירה, וכך למעשה יוצא כי הזכויות שנרשמו ע"ש הנתבע בדירה משקפות
את חבותו במחצית הלוואת המשכנתא, חוב שכיום הוא מתנער ממנו (ס' 31 לתצהיר; ס' 37 לכתב
התביעה בתלה"מ 19-09-31165).

43. טענתה של התובעת היא טענת השתק על סמך הבטחה של הנתבע על בסיסה הסכימה לרשום
20% מהזכויות בדירה על שמו.

44. השתק הבטחה או השתק מצג מונע מצד מלהתכחש למצג שהציג לפני צד אחר, אם אותו אחר
הסתמך על המצג בתום לב ובאופן סביר, ושינה עקב כך את מצבו לרעה. נ' כהן ו-ד' פרידמן
בספרם חוזים (ירושלים, 1991) (להלן - "פרידמן וכהן") טוענים בעמ' 530, כי:

"דיני ההשתק הורחבו והוחלו במקרים מסוימים גם על הבטחה, שהניעה
את מקבלה לפעול על-פיה ולשנות את מצבו. במקרים מסוג זה נקבע
לעתים, כי המבטיח מנוע מלהתכחש להבטחתו, למרות שאין ההבטחה
מחייבת על-פי דיני החוזים. על-פי התורה של השתק ההבטחה, ניתן לתת
תוקף להבטחה שהיא בלתי מחייבת כחוזה, אם פעל מקבל ההבטחה על-
פיה ושינה מצבו".

הדוקטרינה של השתק הבטחה אומצה בישראל בע"א 19/81 ביבי נ' הורבט, פ"ד לז (2) 497,
501 (1983). פרידמן וכהן טוענים בספרם בעמ' 536, כי עקרון תום הלב משמש בית קיבול
לקליטת "המוסד של השתק ההבטחה בעטיפה הישראלית" תוך שינוי והתהוות [ר' רע"א
4928/92 עזיז עזרא ואח' נ' המועצה המקומית תל מונד, פ"ד מז (5) 94, 99 (); בג"צ 1722/05
מפקחת רות קרן נ' מפכ"ל המשטרה (12.12.2005); ספרו של א' ברק, חוק השליחות
(ירושלים, 1996), בעמ' 287].

45. השתק הבטחה מתייחס למעשה לאמירות או להיצגים, אשר ענינם בביצוע כלפי העתיד. ברם,
לא כל אמירה או מצג ביחס לעתיד יהפוך לחיוב שהוא בר אכיפה. וכך מציינים פרידמן וכהן
בספרם חוזים (ירושלים, 1991) בעמ' 90: "הבטיס לחיוב אינו החוזה, אלא ההסתמכות
הסבירה של מקבל ההבטחה".

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 19-05-31165 ק נ' ק
תלה"מ 19-06-8769 ק נ' ק.ק

46. יוער, כי דין דומה עשוי לחול גם מכוח סעיף 61(ב) לחוק החוזים, המטיל חובת תום הלב בביצוע כל פעולה משפטית, גם כזו אשר אינה נוגעת ליחסים חוזיים, וזאת כאשר המצג (או ההבטחה) לא ניתנו במסגרת משא ומתן לכריתת חוזה או במסגרת קיום של זכות הנובעת מחוזה או שימוש בה [בג"צ 566/81 עמרני נ' ביה"ד הרבני הגדול (7.9.1982), בעמ' 10].

מן הכלל אל הפרט

47. הצדדים חתמו על הסכם המכר ביום 18.4.2017 (ת/5), ובמסגרתו קבעו את חלוקת הזכויות. בחקירתה עמדה התובעת על בסיס החישוב (פרו' 27.2.2020 עמ' 28, ש' 10- עמ' 29, ש' 6):

ש: אני טוענת שה- 20%-80% נרשמו כי היו לכם 2,300,000 מיליון ביד ולפי זה זה נרשם.
ת: ממש לא.
ש: תראי לי איך היה לך יותר ואיפה היה לך יותר מ-2.3 מיליון.
ת: הלכנו לבנק לאומי, לקחנו 1,700,000 ₪. הסתמכנו על המשכנתא בתוך החישוב של הדירה. ..
ש: בזמן שרשמת 20%-80% את מסכימה שהיו לכם רק 2,300,000 ₪?
ת: לא. כי המשכנתא היא חלק בלתי נפרד מהרישום...
ש: זה שלך. כמה כסף היה לכם?
ת: השיק עבר לתוך הדירה. את שואלת על סמך הרישום ולא אענה לך. המשכנתא נלקחה כחלק מההחלטה איך לחלק את הנכס. זהו. לא אתן לך תשובה אחרת.
ש: 4 מיליון ₪ מעולם לא היו לכם, לא בזמן הרישום? כשרשמתם את ה- 20%-80% היה לכם רק 2,300,000 ₪ והסתמכת על כך שתשלמו את המשכנתא 30 שנה בחלקים שווים. זה מה שאת אומרת?
ת: לא יעזור לך. חלוקת האחוזים נרשמה בכפוף ללקיחת המשכנתא. זו התשובה. החלוקה נרשמה בכפוף ללקיחת המשכנתא. זהו".
ש: הסתמכת בזמן הרישום על זה שהמשכנתא תשולם 30 שנה בחלקים שווים בדיוק ביניכם. נכון?
ת: ... התשובה היא כן. כפוף לזה שא' ישלם חצי מהמשכנתא במשך 30 שנה, אז יהיה לו 20% - 80%".

48. הצדדים התחייבו בהלוואת משכנתא ביום 7.5.2017 (ת/6). בחקירתה עמדה התובעת על כך שההבטחה של הנתבע כלפיה מגולמת למעשה בהסכם משכנתא מיום 7.5.2017 ולא היה צורך בהסכם נוסף (ת/6; פרו' 27.2.2020 עמ' 19, ש' 14 – עמ' 20, ש' 2):

ש: יש לך הוכחה לאיזו הבטחה שא' נתן לך?
ת: ... הסיבה שרשמנו 20% מהנכס על שם א' כי המשכנתא (נקטעת)
ש: את אומרת שהוא הבטיח לך הבטחות?

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 19-05-31165 ק נ' ק
תלה"מ 19-06-8769 ק נ' ק.ק

1 ת: את רוצה לשמוע את התשובה שאת רוצה לשמוע או את מה שאני רוצה
2 לענות? רשמנו 20% מערך הבית על שמו זה כי המשכנתא שנלקחה
3 במשותף מהווה 40% מערך הבית. ההבטחה היא לשלם את המשכנתא.
4 לקחנו משכנתא ל- 30 שנה קדימה...
5 ש: ראייה זה שהוא אמר לך: "אני מתחייב לשלם אתך בדיוק חצי חצי 30
6 שנה את המשכנתא".
7 ת: היינו בבנק וחתמנו על המסמך יחד. אין יותר ראייה מזה!
8 ש: הראייה היחידה מבחינתך להבטחה של א' זה שהגעתם לבנק ולקחתם
9 משכנתא יחד?
10 ת: מבחינת הרישום על החלק שלו במשכנתא, כן.
11 ש: למה לא החתמת אותו על התחייבות לשלם חצי המשכנתא משך 30
12 שנה כתנאי לרישום ה-20%?
13 ת: למה אני צריכה להחתים אותו על הסכם כזה? הבנק החתים אותו...
14 מה עוד אני צריכה? עשיתי איתו הסכם ממון שמתייחס בפירוש גם לגבי
15 רכישות עתידיות. בהסכם הממון שחתמנו שבוע לפני החתונה הכנסנו
16 ברוב חכמת עו"ד והנוטריון סעיף שמדבר על רכישות עתידיות. הסכם
17 הממון מדבר על כך שלגבי רכישות עתידיות גם אם הנכס יירשם הלכה
18 למעשה, אני זוכרת, חצי חצי, הרעיון שהוא שכל אחד חלקו בנכס הוא
19 לפי מה שהוא השקיע מכסף חיצוני. לא השקעת- לא קיבלת. תשלם את
20 המשכנתא, תסיים לשלם אותה ויהיו לך 20 אחוזי".
21

22 49. אמנם רישום הזכויות של הנתבע נעשה "על החלק" (carte blanche) ל- 30 שנה. אולם, התובעת
23 הסבירה כי הסתמכה על כך שהנתבע ימלא אחר התחייבותו לשלם מחצית המשכנתא על בסיס
24 יכולתו כלכלית (שם, עמ' 21, ש' 20-34):
25

26 ש: התחייבתם על משכנתא של 7,600 ₪ ל- 30 שנה. איך באותה נקודת
27 זמן ל- 30 שנה, מאיפה היה לך את הביטחון שמרשי שהוא נגן שתלוי
28 באנשים אחרים בסופו של דבר, ישלם או יעזור לשלם לך חצי משכנתא
29 למשך 30 שנה. מאיפה הביטחון?
30 ת: אנו צעירים ומן הסתם במגמה ורצון לגדול ולהתפתח...
31 ש: ...למה ללכת ל- 30 שנה, 7,600 ₪, הוא נגן עצמאי?
32 ת: אם כבר אמרת, אז מדובר בנגן עצמאי שההכנסות שלו שילשו את
33 עצמן. הוא היה במגמת גדילה וזה הוכח כנכון.
34 ש: הוא הרוויח סדר גודל של 10 אלף ₪ במוצע לחודש. מאיפה היה לך
35 הביטחון שהוא יהיה מסוגל לשלם משכנתא ל- 30 שנה של 7,600 ₪.
36 ת: כי פרט להכנסות שהוא מצהיר עליהן יש לו עוד הכנסות במזומן על
37 דברים שלא מצהירים עליהם כמו שיעורים, הקלטות. אז היה מאיפה. אם
38 הוא לא היה חושב שיוכל לעמוד בזה, למה הסכים? אף אחד לא הכריח
39 אותו. הוא לא אמר שהוא לא יכול לעמוד".

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 19-05-31165 ק נ' ק
תלה"מ 19-06-8769 ק נ' ק.ק

ואכן, מדובר בנתבע צעיר ובריא, מוכשר מאוד עפ"י דבריו (פרו' 1.3.2020 עמ' 21, ש' 34- עמ' 22, ש' 1), עובד בקביעות עם שני אמנים, ולנוכח עומס עבודה שלו התקשה להתחייב לעבודה קבועה עם אמן שלישי (שם, עמ' 26-29), ובעל כושר השתכרות, וסביר להניח שנכנס להלוואת המשכנתא בעיניים פקוחות (שם, עמ' 21, ש' 31; עמ' 22, ש' 9; עמ' 24, ש' 10; עמ' 32, ש' 6-7).

50. לעומת זאת, לגרסת הנתבע: "מעולם, בשום שלב, לא נקשר היקף זכויותי בדירה עם חיוב לשאת במחצית המשכנתא. המשכנתא שולמה מהחשבון המשותף כאשר הוצאות המשפחה. בשום שלב לא נאמר על ידי מי מאיתנו, מי ישלם משכנתא וכמה, בוודאי לא החלטנו כי כל אחד ישלם מחצית המשכנתא" (ס' 86); ועצם ההתחייבות להשיב את המשכנתא ביחד ולחוד "מעידה כי לא התכוונו שכל אחד יישא בדיוק חצי. משמעות הטענה של ל' כאילו נטלתי על עצמי התחייבות ביום רכישת הדירה בסך של 850,000 ₪, כאשר חלקי בדירה הינה 790,000 ₪, וזאת לאחר השקעת בסך של 75,000 ₪. ל' למעשה טוענת שקניתי "התחייבות" (ס' 88), ולכן ההסכמה הייתה ש"אני אעביר את חסכונו לראותה העת לחשבונה של ל' לצורך רכישת הדירה, כמו גם סך של 50,000 ₪ שנמשך מהחשבון המשותף שלנו ודי בכך כדי לרשום 20% מהזכויות בדירה על שמי" (ס' 93).

ברם, אם כך, מקום שהנתבע נסוג מעמדתו "שעדיף לרכוש דירה זולה יותר עם משכנתא פחותה שלא תעיק עלינו", כלומר חתם בעיניים פקוחות על הלוואת המשכנתא (ס' 80 לתצהיר), ואינו מתכחש להסכם הממון ("ש: מפנה אותך לסעיף 4 להסכם הממון, שם נכתב שאם תרכשו נכס משותף, אז היחס הבעלות היה בהתאם למקורות כספים, לא משנה הרישום, אתה מכיר את זה? ת: אני קורא עכשיו. אוקיי. ש: לפני זה לא הכרת את זה? ת: חתמנו על הסכם הממון ולא זכרתי כל סעיף בהסכם" - פרו' 1.3.2020 עמ' 29, ש' 32- עמ' 30, ש' 1-2), אין לנתבע הסבר מדוע אינו צריך להחזיר את הלוואת המשכנתא במסגרת התחייב "ביחד ולחוד" להחזר ההלוואה, ומדוע הפקיד בחשבון המשותף כספים לטובת התא המשפחתי, כולל לטובת החזר שוטף של המשכנתא, בסכום שווה או דומה לסכום שהפקידה התובעת (פרו' 27.2.2020 עמ' 22, ש' 6-1; פרו' 1.3.2020 עמ' 29, ש' 26-27; עמ' 31, ש' 16-20; סעיף 30 לכתב ההגנה בתלה"מ 19-05-31165; ס' 28-29 לתצהיר הנתבע).

51. בנסיבות אלה, הניחה והסתמכה התובעת שהנתבע ישלם מחצית המשכנתא, והוא אף פעל כאמור במשך שנה וחצי, עלה בידי התובעת לבסס טענת הסתמכות על הסכם המשכנתא על בסיסה הסכימה לרשום 20% מהזכויות בדירה על שמו.

52. ניסיונו כעת של הנתבע הוא ניסיון חסר תוס לב לחזור בו מהמצג שהציג לתובעת, ועל כך ראוי להשיב לו במטבע לשונו של כבי' השופט לוי ב"ע"א 19/81 ביבי נ' הורברט, פ"ד לז(2) 497, 501 (1983): "מקובלת עליי השקפתו של כבוד השופט ברנזון בפסק דינו בע"א 251/73 [2] בעמ' 579-581, כי "תורת המניעות על סמך הבטחה" או כפי שהיא מוכרת גם כ"מניעות על פי היושר", ראוי לה שתופעל בשיטתו המשפטית במקרה המתאים. מי שנותן הבטחה לזולתו,

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 19-05-31165 ק נ' ק
תלה"מ 19-06-8769 ק נ' ק.ק

בידיעה שהלה מתכוון לסמוך עליה ולפעול על-פיה, והוא אמנם פועל על-פיה ומשנה את מצבו, אין לו חזרה ממנה".

53. בנסיבות בהן החלקים משקפים את ההשקעה היחסית של כל צד, כאשר ההשקעה המשותפת (המשכנתא) מסתכמת ב-40% בלבד, והנשיאה בחלקים שווים, לא היה צורך להחתיים את הנתבע על תוספת להסכם ממון, והעניין ממילא מוסדר במסגרת סי' 3 ו-4 להסכם הממון.

פירוק שיתוף וחלוקת התמורה בגין מכירת הדירה

54. אין חולק, כי על זכויות הצדדים רשומה הלוואת משכנתא. אף אין מחלוקת בין הצדדים כי יש לפרק את השיתוף בדירה, וכל אחד עתה לסעד זה במסגרת תביעתו (סי' 49 לכתב התביעה תלה"מ 19-05-31165 ; סעיף 24(א) לכתב התביעה תלה"מ 19-06-8769 ; פרו' 27.2.2020 עמ' 27, שי' 20).

55. לטענת התובעת, כי החלוקה היחידה שיש לעשות בתמורת המכר הינה כך שהתובעת תקבל 80% מהתמורה והנתבע 20% מהתמורה, וכל אחד ישא במחצית יתרת המשכנתא מחלקו בתמורה (רי' גם פרו' 27.2.2020 עמ' 27, שי' 17-18). מנגד, לטענת הנתבע, שזכותה של התובעת ב-80% מהזכויות בדירה מתגבשת רק לאחר כיסוי מלוא חוב המשכנתא שנותן מתוך סך כל התמורה שתקבל ממכירת הדירה (פרו' 1.3.2020 עמ' 31, שי' 6-9).

אין בידי לקבל את טענת הנתבע. מדובר בניסיון לבצע חלוקה שתשנה את הסכמת הצדדים לעניין חבות משותפת ושווה במשכנתא ותטיל על התובעת לשאת ב-80% מחוב המשכנתא לבדה. קבלת גישתו של הנתבע תפגע באינטרס ההסתמכות של התובעת, ותביא, שלא כדיון, להתעשרותו על חשבונה.

56. התובעת תמכה טענתה בפסק הדין שניתן בתנ"ש (ת"א) 32401/01 T.G נ' א.א (22.3.2006). אינני מקבלת את טענת הנתבע כי ההפנייה אינה רלוונטית. ההיפך הוא הנכון. בענייננו, כפי שקבעתי, הצדדים ראו עצמם שותפים בדירה ביחס לאחוזים הרשומים לטובת כל אחד בה, וחבים, כל אחד במחצית מסכום המשכנתא שנלקחה על ידם. ולכן, גישתו של הנתבע אינה מתיישבת עם השכל הישר, שהרי יוצא ממנה, כי אם הייתה הדירה נמכרת יום לאחר רכישתה, באותו המחיר בו נרכשה, היה הנתבע זוכה ב-20% מהסכום שהושקע ברכישת הדירה, חרף העובדה כי עיקר הסכום ששימש לטובת שווי הרכישה שולם ע"י התובעת (פרו' 1.3.2020 עמ' 30, שי' 27 ; עמ' 32, שי' 17). זה לא אפשרי, והתובעת צודקת בדבריה (פרו' 27.2.2020 עמ' 27, שי' 11-14):

ש: איזה הגיון יש סביב זה שאדם חותם על הסכם שאומר שהוא כרגע נוטל על עצמו התחייבות. ואם מחר חלילה לא הצלחנו לסיים את המשכנתא הוא צריך לגרד 50 אלף ₪ כדי שיוציאו לו טובה ויוציאו אותו מהדירה?

ת: זה מה שאני אומרת בהינתן העובדות של היום נוכח זה שקנינו בית ואחרי שנה וחצי הוא בחר לקום וללכת. זה שהוא בחר ללכת זה לא

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 19-05-31165 ק' נ' ק
תלה"מ 19-06-8769 ק' נ' ק.ק

רלוונטי. רלוונטי שאנו מפרקים את השיתוף אחרי שנה וחצי ומה לעשות,
אלו הנתונים. יותר הגיוני שאדם לא הביא כלום ויצא עם נכס? אני לא
חברת אקזיט, לא עושים עלי קופה, לכן חתמתי על הסכם ממון והייתי
מאוד מסודרת ופיקחית. עו"ד ניסח אותו לתפארת"

57. לאחר שהתקבלה טענת התובעת בדבר השתק הבטחה, אינני מקבלת את טענת התובעת לפיה
תשלומים ששילם הנתבע במהלך תקופה של שנה וחצי שהתגורר בדירה הינם תשלומים חלף
מדור.

58. אינני מקבלת את טענת הנתבע, כי מדובר בעסקת הפסד בשים לב לכספים שהושקעו על ידו,
וספק רב שמדובר בפועל בעסקת הפסד מבחינתו. לעומת זאת, ברור כי מכירת חלקה של התובעת
כיום יגרום להפסד ההוצאות בהן נשאה מעבר לרכישת הדירה (מיסוי מקרקעין), וזאת לכל
הפחות.

59. אין חולק, כי פירוק השיתוף יעשה לפי דיני המקרקעין. לא תיתכן מחלוקת, כי הבנק הוא נושה
מובטח, וזכאי לקבל את כספיו בטרם תחולק תמורת הדירה. ולכן, בהינתן הקביעה על
התחשבות במימור היחסים הפנימי בין בני הזוג, יוסדר סילוק המשכנתא כתשלום ראשון
במסגרת המכר.

60. לפיכך, אני מורה כדלקמן:

א. ניתן בזאת צו לפרוק השיתוף בדירת המגורים של הצדדים ברח' XXX ולחלוקת התמורה
ביחס של 80% (תובעת) - 20% (נתבע), וכ"א מהצדדים ישא במחצית יתרת המשכנתא מחלקו
בתמורה.

ב. כל צד רשאי לממש את זכות הקדימה (ס' 101 לחוק המקרקעין, התשכ"ט-1969) בתוך 60
יום מהיום, שאם לא כן על הדירה להימכר לצד שלישי המרבה במחיר וזכות הקדימה תפוג.

ג. אני ממנה בזאת את השמאי מר אלי סידאוי טל' 5015558 – 03 פקס 0508965597 שיעריך
את שווי הדירה למכירה כפנויה בשוק החופשי כאשר עליו לציין בנוסף את שווי המכירה
בכינוס נכסים. על הצדדים לשתף פעולה עם השמאי ולשאת בשכר טרחתו בהתאם לחלק
היחסי של כ"א בזכויות בדירה. על השמאי להעביר את חוות דעתו לצדדים בתוך 45 יום
מהיום.

ד. ככל שאיש מהצדדים אינו מעוניין לממש את זכות הראשונים, ניתנת בזאת האפשרות
לצדדים לעשות כל שלאל ידם לשם מכירת הדירה בעצמם אך מובהר בזאת, כי עליהם לעשות
עד ולא יאוחר מיום 1.11.2021 (אלא אם יוסכם בכתב על הארכת התקופה), ואני מחייבת
אותם לשתף פעולה בהקשר זה.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 19-05-31165 ק' נ' ק
תלה"מ 19-06-8769 ק' נ' ק

ה. היה ולא תימכר הדירה עד ליום 1.11.2021, יודיעו הצדדים על כך לביהמ"ש, וככל שתהא
הסכמה יתמנו ב"כ הצדדים ככונסי נכסים, ובהיעדר הסכמה יתמנה כונס ניטראלי לשם
מכירת הדירה לאלתר לצד שלישי וינתנו הוראות מתאימות.

תכולת הדירה

61. לטענת התובעת, רשימת התכולה (ת/11) כוללת חפצים נפרדים מלפני הנישואים, שממילא
מוחרגים בהסכם (סעיף 2 ת/1), וחפצים משותפים שנרכשו במהלך הנישואים, מלבד כאלה
שהתשלום בגינם בוצע במישרין ע"י התובעת בלבד לאחר שנפרדה דרכם של הצדדים (פרו'
1.3.2020 עמ' 6, ש' 11); והיא מסכימה לחלק בעין את הפריטים הבודדים שנרכשו מכספים
משותפים.

62. לא הוכיח כי קיימים פריטים משותפים מעבר לפירוט שנמסר ברשימה (ת/11), מלבד חדר שינה
של קטין (פרו' 1.3.2020 עמ' 6, ש' 1), מכונת קפה וארון (ס' 101 לתצהיר הנתבע שלא נסתר). עם
זאת, אין זה ראוי לערוך איזון בחדרו של הקטין, ודומה שמדובר בדרישה קטנונית במיוחד לנוכח
גילו המתקדם של הבן והיו מצוי בהחזקתה של אמו, ההורה המשמורן הבלעדי (פרו' 1.3.2020
עמ' 5, ש' 32; פסק דין מיום 6.1.2020 תלה"מ 19-05-31189).

63. אמנם הנתבע טען, כי גם המייבש משותף ואילו התובעת טענה כי רק תשלום אחד (190 ש"ח - נ/4)
נעשה במשותף, וגם רהיטים נוספים המופיעים ברשימה ככאלה שהובאו לפני הנישואין ע"י
התובעת (רהיטים בסלון ובפינת האוכל, מייבש - ס' 25-26 לתצהיר). אולם, לא ניתן ללמוד על כך
בוודאות מהמסרון שצורף (נ/4), וגם לא נעשה מאמץ לאושש את הטענה בחקירתה של גב' ס'.

64. לפיכך, אני מורה על חלוקה בעין של הרכוש המשותף כפי שפורט בסעיף 62 לעיל, ואיזון כספי של
התשלום הבודד לטובת רכישת המייבש. הנתבע יודיע לתובעת בתוך 14 ימים איזה חפצים
מעוניין לקבל מתוך הרשימה, ובחלוף מועד זה וככל שלא תתקבל הודעה רשאית התובעת לעשות
בחפצים כרצונה.

65. לגבי חפצים אישיים מובהקים של הנתבע כגון בשמים, אלבומי זהב (ס' 102 לתצהיר הנתבע),
משלא נסתרה גרסתו, רשאי לקבלם. לעומת זאת, חפצים נוספים נטענו להיות חפצים אישיים
(אביזרים לאולפן, רמקולים, חפצים הקשורים למוסיקה), אך יש חוסר בהירות בעניין משלא
נמסר כל פירוט לגבי אופן רכישתם. לכן אין אפשרות לקבוע לגבי חפצים אלה. טוב יעשו הצדדים
אם יגיעו להבנות בעניין זה.

חשבונות הבנק

66. בסעיף 2 להסכם הממון (ת/1) התחייבו הצדדים, להפרדה רכושית לגבי "...כל הנכסים אשר היו
להם עובר לנישואיהם לרבות חשבונות הבנק... לרבות העסק שיש לכל אחד מהצדדים עובר
לנישואיהם ימשיכו להיות בבעלותם הבלעדית של כל אחד מהצדדים ומוסכם עליהם כי
לא יהיו להם תביעות או טענות כלשהן האחד כלפי משנהו בעניין נכסים אלו, וכל אחד
מוותר הדדית, על כל טענה ו/או דרישה ביחס לזכויות הנ"ל של הצד השני כפי שנצברו
והיו לפני נישואיהם".

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 19-05-31165 ק נ' ק
תלה"מ 19-06-8769 ק נ' ק.ק

67. בסעיף 3 להסכם הממון הסכימו הצדדים כי : "אין באמור כדי לפגוע בשיתוף המלא בו מתכוונים הצדדים לנהוג במהלך נישואיהם ... , וזאת למעט הנכסים המפורטים להלן אותם קיבלה האשה בירושה מאביה ולגביהם מסכים האיש כי אין ולא תהיינה לו טענות ו/או דרישות כלשהן לגבי זכויות האשה בהם ו/או בפירותיהם".

68. בסעיף 5 להסכם הממון הסכימו הצדדים כי : "בחתירת הצדדים על הסכם זה מאשרים הם את הסכמתם כי לא תוקנה למי מהם הזכות לאיזון משאבים מכח חוק יחסי ממון בין בני זוג, תשל"ג-1973 לגבי הנכסים המפורטים בסעיף 2-3 דלעיל".

69. כעולה מהתשתית הראייתית שהונחה בפניי, הצדדים התנהלו בחשבונות עסקיים בהם הפקיד כל אחד את הכנסתו מעסקו והתובעת אף מנכסיה (שכירויות) (סעיף 35 לתצהיר התובעת ; סעיף 106 לתצהיר הנתבע ; פרו' 1.3.2020 עמ' 6, ש' 15-17).

70. אין ולא תיתכן מחלוקת חולק כי הנתבע לא זכאי לכספים שהינם פירות הרכוש המוחרג. אני סבורה, כי הנתבע אף אינו זכאי לכספים האחרים בחשבון הפרטי, ואנמק.

ראשית, לאורך חיי הנישואים התנהלו הצדדים באופן שהזרימו לחשבון המשותף סכום דומה או זהה מידי חודש (ס' 37 לתצהיר התובעת ; ס' 106 לתצהיר הנתבע ; פרו' 27.2.2020 עמ' 22, ש' 3-2, 6 ; פרו' 1.3.2020 עמ' 31, ש' 19-20 ; ר', למשל : עמ' 143 נ/29 עמ' 193 נ/37 ; עמ' 40 ת/51 ; עמ' 194 נ/37, עמ' 144 נ/29 ; עמ' 42 ת/51 ; עמ' 146 נ/29, עמ' 194 נ/37, עמ' 47 ת/51 ; עמ' 148 עמ' 194 נ/37, עמ' 53 ת/51 ; עמ' 164 נ/29, עמ' 199 נ/37, עמ' 88 ת/51 ; עמ' 161 נ/29, עמ' 198 נ/37 ; עמ' 82 ת/51 וכך הלאה לאורך שנות החיים המשותפים). התנהגותם של הצדדים מגלה, בבירור, את אומד דעתם והבנתם את הוראת סעיף 3 להסכם רישא. וכפי דברי התובעת : "ש: תפני אותי למסמך כלשהו שבו יש ויתור על א' על נכסים למעט אותם הנכסים מלפני הנישואין, יש לך איזה מסמך ראיה, מכתב שאומר אני מוותר על מה שנצבר בינינו מהנישואין והלאה? ת: יש כאן בהסכם ממון בסעיף 2, וזה מתייחס לזה.... ש: בסוף סעיף 2 כתוב כפי שהיו ונצברו לפני הנישואין...? ת: ובסעיף 3 רשום זאת למעט הנכסים המפורטים להלן. הנכסים זה כל המפורט בסעיף 2. ש: האם יש לך איזה מסמך כל מההסכם ממון זה שבו יש איזה ויתור על נכסים שנצברו מיום הנישואין והלאה? ת: יש לי את ההסכם ממון, זה מה שיש לי ברמת המסמך" (פרו' 1.3.2020 עמ' 6, ש' 20-29)

שנית, לגרסתה של התובעת לפיה הצדדים הפרידו חשבונות בהתבסס על חשבוניות וכספים שעברו ביניהם במסגרת עבודתם (ס' 37-38 לתצהיר התובעת). בחקירתה עמדה התובעת גרסתה (פרו' 27.2.2020 עמ' 22, ש' 6-11 ; פרו' 1.3.2020 עמ' 6, ש' 30-31, עמ' 7, ש' 2 ; ת/14 ; עמ' 20 ת/47, עמ' 82 ת/51), וזו לא נסתרה.

שלישית, ככל שהנתבע מבקש לטעון אחרת, היה עליו לזמן לעדות את עורך ההסכם, עו"ד שילר. ככלל, אי העדתו של עד רלוונטי, אשר יש בעדותו כדי לתרום לגילוי האמת, יוצרת הנחה כי דבריו היו עלולים לתרום לערעור גרסו של הצד שהיה אמור להזמין ולא עשה כן. עם זאת, זוהי הנחה

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 19-05-31165 ק נ' ק
תלה"מ 19-06-8769 ק נ' ק.ק

הניתנת לסתירה, ומכל מקום - אין זה כלל מכני לפיו די בעצם ההימנעות מהבאת העד כדי לערער את גרסתו של בעל דין [נ"א 240/77 כרמל נ' פרפורי, פ"ד לד(1) 701 (1979); נ"א 465/88 הבנק למימון ולסחר נ' מתתיהו, פ"ד מה(4) 659, 651 (1991)]. במקרה דנן, אין ספק שעדותו של עו"ד שילר הייתה חשובה להוכחת טענתו של הנתבע. לפיכך, מקימה ההימנעות מהעדתו של עו"ד שילר הנחה לרעת הנתבע, שעדותו לא הייתה מתיישבת עם טענתו.

71. לפיכך, אינני מקבלת את טענת הנתבע לעניין איזון חשבונות הבנק הפרטיים של הצדדים. לעומת זאת, יש לבצע איזון בחשבון המשותף נכון למועד הקרע ביום 28.1.2019.

רכבים

72. לכתחילה יש הסכמה שכל צד יוותר הבעלים של הרכב הרשום על שמו (ר' סעיף 22 לכתב התביעה תלה"מ 19-06-8769; ס' 82 לסיכומי התובעת), ואין צורך להידרש לעניין זה.

איזון זכויות סוציאליות

73. בכתב התביעה לא התייחס הנתבע לעניין איזון זכויות סוציאליות.

74. לטענת התובעת, המדובר בחוסר תום לב מצדו, מאחר שצבירתו עולה על צבירתה שלה. לפיכך, עתרה התובעת למנות אקטואר לצורך איזון הזכויות למועד הקרע ביום 28.1.2019 בהתאם לחוק לחלוקת חיסכון פנסיוני בין בני זוג שנפרדו, התשע"ד-2014.

75. איזון נעשה במסגרת הנכסים (זכויות וחובות) של בני הזוג, וחלוקתם בין הצדדים, ולא רק בחלקים נבחרים ממנה. משכך, כאשר עפ"י מסמכים של הנתבע מתברר, כי הוא מפריש כספים לטובת צבירת זכויות סוציאליות (נ/7; ת/49), וגם התובעת הפרישה זכויות כאלה (ת/50; נ/29; פרו' 1.3.2020 עמ' 5, ש' 15-26), אזי יש לאזן זכויות אלה, בחלקים שווים, להוציא זכויות מסוג זה שנצברו לפני הנישואים (ר' סעיפים 1, 5 ת/1).

76. לפיכך, אני מורה כדלקמן:

א. אני ממנה את האקטואר, ד"ר בעז ים טל' 6911370 – 03, פקס 6958662 – 03 שיגיש חוות דעת לעניין איזון מחצה על מחצה של הזכויות סוציאליות שנצברו ע"י הצדדים בתקופה מיום 17.7.2016 עד יום 28.1.2019.

ב. הצדדים יישאו בשכ"ט האקטואר, בחלקים שווים ביניהם.

סוף דבר

77. לפיכך אני קובעת כדלקמן:

א. התביעה בתלה"מ 19-05-31165 מתקבלת כמפורט בסעיף 60 לעיל.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

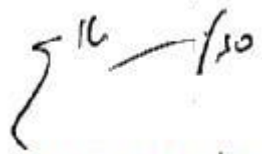
תלה"מ 19-05-31165 ק'נ' ק
תלה"מ 19-06-8769 ק'נ' ק.ק

1 ב. התביעה בתלה"מ 19-06-8769 מתקבלת בחלקה כמפורט בסעיפים 64 ו-76 לעיל.
2

3 ג. מכיוון שנדחו רוב טענותיו של הנתבע, אני מחייבת את הנתבע לשלם לתובעת הוצאות משפט
4 בסך של 30,000 ₪. הסכום ישולם בתוך 30 יום אחרת ישא ריבית והפרשי הצמדה כחוק
5 ממועד החיוב ועד מועד התשלום בפועל.
6

7 ד. המזכירות תשלח את פסק הדין לצדדים
8

9 ניתן היום, י"ד סיוון תשפ"א, 25 מאי 2021, בהעדר הצדדים.
10

11
12
13
14
15
16
17

סגלית אופק, שופטת